

Nr 427.

Av herr **Carlström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 389, med förslag till lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo.

Genom Kungl. Maj:ts proposition 389 av den 28 mars d. å. förelägges riksdagen förslag till lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo. Detta lagförslag är ju väsentligen av samma innehåll som lagen från föregående år i samma syfte. Fastän denna lag i stort sett kan anses vara berättigad och otvivelaktigt verkat i rätt riktning, måste man dock uttrycka sin förundran över, att ej i detta års lagförslag sådana förändringar vidtagits, som kunnat upphäva de förvecklingar och tvister, som dock bevisligen genom lagen uppstått i många fall, helst då det gäller frågan om, hur det skall förfaras då skogsägare före den 14 maj 1918 upplåtit avverkningsrätt till annan person.

Om exempelvis fastighetsägare under år 1916 upplåtit avverkningsrätt å skog å sina ägor till annan person och denne andre avverkat hälften av skogen före den 14 maj 1918 och hade för avsikt att avverka andra hälften under vintern 1918—1919, men han på grund av ifrågasvarande lag blivit förbjuden att göra detta och avverkningstiden utgår med år 1919, hur skall då rättsligen förfaras? Den, som upplåtit avverkningen, har fått betalt för all skogen, har kanske även — genom överenskommelse med köparen — erlagt skogsaccis för densamma. Skogen har, sedan avverkningsrätten uppläts, stigit dubbelt i pris, och den förre ägaren vill ej återlösa skogen. Skall då skogen återfalla utan lösen till jordägaren? Och för övrigt, om ej avverkningstiden utgått, hur skall över huvud tagit dessa tvister kunna lösas mellan kontrahenterna, då avverkningsförbud föreligger.

Det synes ha varit Kungl. Maj:ts avsikt att genom en § 15 i lagförslaget ge möjligheter för en rättslig lösning av ifrågavarande fall, men underligt nog har lagrådet förordat bortfallande av denna paragraf.

Är det inte ändå så, att, när man stiftar lagar, som ge anledning till tvister, man också borde kunna ha råd till att även åstadkomma en lag, som sade, huru dessa tvister borde lösas?

De olägenheter, som av denna lag i berörda avseende uppkommit, synas mig emellertid så betydande och svårlösta, att det vore riktigast, att lagens retroaktiva verkan upphörde i så måtto, att den avverkningsrätt, som upplåtits före den 14 maj 1818, ej berördes av lagen, helst som jag vet, att densamma i detta avseende tillämpats mycket olika på skilda orter. Detta framgår ju också av det yttrande, som skogsvårdsstyrelsen i Göteborgs och Bohuslän avgivit, i vilket det sägs, att »lagens formulering i flera fall är oklar» och »att tvekan rått, huruvida 1 § vore tillämplig å avverkning av ungskog i fall, då avverkningsrätten inköpts före den 14 maj 1918». Faran för att skogsvårdsstyrelserna och dess personal i detta avseende kunna tolka lagen olika ligger alltså i öppen dag, och kan sålunda lagens betydelse i detta fall vara omtvistad, när den måhända tillämpas mest där det minst behövs och vice versa.

På grund av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 389 med förslag till lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskilds ägo, att skog, som för avverkning upplåtits före den 14 maj 1918, ej måtte drabbas av bestämmelserna i denna lag.

Stockholm den 11 april 1919.

Oscar Carlström.